

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.481/2022/8.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2022. október 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2022. június 30. napján kihirdetett 17.B.28/2021/59. számú ítéletét megváltoztatja.

A Miskolci Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.I/118/2022. számon bevételezett bűnjelek közül a 11. és 14. sorszámú anyagmaradványok, valamint a 12. és 13. sorszám alatti biológiai minták megsemmisítését rendeli el. Megállapítja, hogy a Bj.I/119/2022. számú bűnjeljegyzéken 15. sorszám alatt kezelt CD lemez az iratok részét képezi.

Egyéb részekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés]. Ezért 12 év börtönben végrehajtani rendelt szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Elrendelte a Miskolci Járásbíróság 11.B.1492/2016/380. számú ítéletében jogerősen kiszabott 1 év 8 hónap, eredetileg próbaidőre felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtását. A meghalt sértett lefoglalt ruházatát sértetti jogutódnak (nevelt gyermek) kiadni rendelte, míg egyes anyagmaradványok és biológiai minták, továbbá a bizonyítékot hordozó CD lemez tárgyleletként történő kezeléséről határozott a bűncselekmény elévülési idejéig. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

[2] Az ítélet ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést eltérő jogi minősítés, halált okozó testi sértés büntettének megállapítása és a büntetés enyhítése érdekében (59. számú jegyzőkönyv 6. oldal 2-3. bekezdés).

A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában a vádlott elmeállapotát illetően a tényállást nem tartotta megfelelően felderítettnek, érvei szerint az elkövetés idején esetleg fennálló kóros elmeállapotot az igazságügyi elmemegfigyelés ellenére sem tisztázta a bíróság. Emellett az egyes szubjektív és objektív tényezőkre részletesen kitérve vitatta az ölési szándék megállapításának helyességét, utalva rá, hogy a vádlott cselekménye csak a Btk. 164. § (1) bekezdése és a (8) bekezdés 2. fordulata szerinti halált okozó testi sértés büntettének minősíthető, mely a büntetés lényeges enyhítését indokolja (6. sorszámú másodfokú irat).

[3] Az ügyészség tudomásul vette az elsőfokú ítéletet.

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.266/2022/2. számú átiratában a bizonyítási eljárást szabályosnak, a tényállást megalapozottnak, a bűnösségre vont következtetést és a cselekmény jogi minősítését, a büntetéskiszabást és az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó rendelkezéseket is törvényesnek tartva az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[5] A másodfokú bíróság a védelmi fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[6] A vádlottat a bíróság a Be. 599. § (2) bekezdés b) pontjának megfelelően meghallgatta a büntetéskiszabási körülmények további tisztázása érdekében.

[7] A nyilvános ülésen az ügyészség képviselője az átiratában foglaltakkal egyezően a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[8] A védő a jogorvoslata iránya szerint az elsőfokú határozat megváltoztatására, a vádlott cselekményének halált okozó testi sértés büntettének minősítésére és a büntetés enyhítésére tett indítványt. A vádlott az utolsó szó jogán vitatta, hogy az ő bántalmazása okozta a sértett halálát.

[9] A védelmi fellebbezések nem alaposak.

[10] Az ítéltábla – a perorvoslatok okára és irányára tekintettel – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmény minősítésére, a büntetéskiszabásra, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is. A Be. fellebbezési rendszerében is főszabály a teljes felülbírálat. Jelen esetben a vádlott és a védő perorvoslata támadta a tényállást és a cselekmény jogi minősítését is, ezért korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor.

[11] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem olyan súlyos relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) és

(2) bekezdés a-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását tette volna szükségessé.

[12] Eltért azonban az eljárási szabályoktól, amikor a bűnösségét be nem ismerő vádlottat már az előkészítő ülésen kihallgatta a vádbeli cselekményre (15. számú jegyzőkönyv 5. oldal). Az előkészítő ülésen ugyanis a vádlott bűnösségének beismerése esetén kizárólag a bünteteskiszabási körülményekre történhet meg a kihallgatás a Be. 504. § (4) bekezdés értelmében. Érdemi bizonyításra csak tárgyaláson kerülhet sor. Mindez azonban nem érintette a bizonyítás törvényességét, mert a terhelti figyelmeztetésre és más kardinális terhelti jogokra a figyelmeztetés megtörtént. A perjogi problémát egyébként a tárgyaláson az ügyész is helyesen jelezte észrevételében.

[13] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és döntően megalapozott tényállást [Be. 561. § (3) bekezdés c) pont] állapított meg, mely csak kis részben volt hiányos. A Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában szabályozott, részbeni megalapozatlanságot az jelenti, hogy a bíróság egyrészt az orvosszakértők részletes meghallgatása és a vélemény elfogadása ellenére nem rögzített minden lényeges, a sértetti sérülésekre vonatkozó tény, valamint a sértett és a vádlott szóváltására, a mentők értesítésére és a vádlotti ruházat sorsára vonatkozó tényeket is hiányosan állapította meg. A másodfokú bíróságnak a kisebb – a cselekmény minősítését nem érintő, de a valósághűség miatt mégis fontos – tényhibát orvosolnia kellett. Az ítéltábla ezért a tényállást – valamint a Be. 561. § (3) bekezdés b) pontjában írt tényeket – Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében, az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján a következők szerint egészíti ki.

- Elsőfokú ítélet [6] bekezdés: A vádlott vagyontalan, jövedelemmel nem rendelkezik. A kiskorú gyermekei 11 év 7 évesek, élettársával és nagyanyjukkal élnek. Élettársa alkalmi munkákból tesz szert jövedelemre.

- [17] bekezdés: A sértett a beszélgetés során azt mondta a vádlottnak, hogy mit keres ott, menjen dolgozni. A családi konfliktusa miatt egyébként is feszült vádlott ettől indulatos állapotba került.

- A vádlott bántalmazása során a sértett arcátjékát és koponyáját összesen 7 rendbeli erőbehatás érte. Az orrcsonttörést közepes erejű ütés, a halálhoz vezető agyi sérüléseket 2 rendbeli *közepes* erejű fűzős lábbelivel történt *rúgás* okozta.

- Mellőzi egyben a jogi indokolás körében tett, de ténymegállapításnak minősülő azon részt a [70] bekezdésből, hogy a fejét ért rúgások ereje nagy volt.

- A mentőket a helyszín közelében dolgozó értesítette (.. tanúvallomása, 26. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 19. oldal).

- A vádlott a cselekmény során viselt ruházatát, köztük a cipőjét is kidobta.

A másodfokú bíróság a vádlott személyi körülményeire vonatkozó tényeket a nyilvános ülésen fogatosított terhelti meghallgatás adatai alapján egészítette ki. A sértett által a vádlottnak tett kijelentésekre vonatkozó kiegészítés a vádlott 2020. október 9-i és 2021. március 16-i gyanúsítottai vallomásán, valamint a bíróság előtt a cselekményre tett vallomásán alapszik. A vallomások ugyan nem voltak teljesen egyezők, de elfogadható, hogy a sértett a fenti kijelentéseket tette, ezt az elsőbíróság a nem kifogásolható mérlegelése során állapította meg. Azt viszont rögzíteni kellett még, hogy a vádlott családi konfliktusa miatt egyébként is ideges volt, és a szóváltás folytán került indulatos állapotba. Ez a terhelt, az elsőfokú bíróság által is elfogadhatónak tartott vallomása alapján állapítható meg. A vádlott a sértettel keletkezett vitára a már idézettek szerint ugyan részben eltérő tartalommal vallott, annak lényege viszont az volt, hogy a sértett kifogásolta jelenlétét, melyben egységes volt a terhelti védekezés, ezért e részben hitelt érdemlő. A sértett fizikálisan is támadó fellépésére nézve azonban a terhelti vallomás valóban nem volt elfogadható.

A másodfokú bíróság a sértetti sérülések erőbehatására, számára vonatkozó tényeket az orvosszakértők tárgyalási meghallgatása alapján egészítette ki (...és véleménye, 55. számú jegyzőkönyv 5-8. oldal).

A szakértők a tárgyaláson részletesen és tudományosan egzakt módon megindokolták, hogy a rúgások csak közepes erővel érték a sértett koponyáját, ezért a nagy erőre utalást mint ténymegállapítást a [70] bekezdésből mellőzni kellett.

A vádlott már első gyanúsítottai kihallgatásán elmondta, hogy a cselekmény során viselt ruházata, így a lábbelije is ki lett dobva. E kiegészítésnek azért van jelentősége, mert magyarázatot ad rá, hogy miért nem kerülhetett sor e tárgyak bűnjelvizsgálatára, továbbá jelzi azt is, hogy a vádlott számolt a súlyos következményekkel és a cipő eldobása a nyomhordozó eltüntetését is jelenti.

A kiegészítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság határozatát e tényállásra alapította.

[14] Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat gondosan és részletesen megvizsgálta és azokat egyenént és összhatásukban is a logika törvényei szerint helyesen értékelte. Elemezte a vádlott vallomásait, melyekben a sértettel való találkozást és a konfliktus kialakulását elismerte, ahogy kisebb mérvű tettlegességet is, de hivatkozott a sértett ellenséges fellépésére is.

[15] A törvényszék a sértett által elmondottakra nem kifogásolható módon elfogadta a vádlott vallomását és a vádlott által sem vitatott tény, hogy bántalmazta a sértettet. Helytállóan vetette el azonban, hogy a vádlott csak jelentéktelen módon fejtett ki erőt az idős férfival szemben, mint ahogy a sértett agresszív fellépésére hivatkozást is. Az elsőfokú bíróság a helyszíni kamerafelvétel, az orvosszakértői vélemény, a helyszín adatai és a rendelkezésre álló, elsősorban közvetett tartalmú tanúvallomások alapján okszerűen vont arra következtetést, hogy vádlott volt az, aki a sértettet olyan súlyosan megverte ütésekkel és fejre

irányzott rúgásokkal, hogy később ő a kórházban e bántalmazásból eredő traumából kifolyólag életét vesztette.

[16] A mérlegelés és indokolása hibátlan, azzal az ítéltábla egyetértett, mint ahogy azzal is, hogy a bizonyítás kiegészítése sem az elmeállapot, sem más tény tekintetében nem volt szükséges, ezért megalapozottan került sor a másik elmeorvosszakértő kirendelésére és ezzel összefüggésben a büntetés-végrehajtási intézeti orvos tanúkihallgatására irányuló védelmi indítvány elutasítására. A vádlott elmeállapotára vonatkozó, bizonyítást igénylő, ezáltal a Be.561. § (3) bekezdés c) pontja szerint a tényállás részét alkotó tényeket a törvényszék igen körültekintően, az elmeállapot megfigyelésének eredménye és a szakértők valóban aggálymentes véleménye alapján megalapozottan rögzítette és ennek színvonalas indokát is adta. Az elmeállapot milyensége szakkérdés, melyről az ügyben eljáró elmeorvosszakértők ellentmondásmentesen, a fontos kérdésekben teljesen egyezően, az elmeállapot megfigyelés adatait is megismerve adtak teljesen határozott véleményt, mely szerint kizárható a vádlott beszámítási képességet érintő kóros elmeállapota a cselekmény idején és jelenleg is. Erre figyelemmel más szakértő kirendelésének nem álltak fenn a törvényi előfeltételei.

[17] A tényállást támadó védelmi fellebbezés kapcsán az ítéltábla kiemeli, hogy a tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, mely szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, és szabad értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Mindezen elv érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság úgynevezett „ténybíróági” jellegét. Ezen elv a felülbírált ügyben maradéktalanul érvényesült. A védelmi jogorvoslat részben a bizonyítékok okszerű mérlegelésén keresztül támadta a megalapozottá tett tényállást, mely eredményre nem vezethetett.

[18] Az anyagi jogi kérdések felülbírálatakor az ítéltábla elsődlegesen azt rögzíti, hogy a Btk. 2. § rendelkezései értelmében az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mert az elkövetést követően az anyagi jogszabályok lényegesen szigorodtak, így enyhébb elbírálást nem eredményezhetnek. Különösen hangsúlyos e körben a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezések szigorodása, mert az emberölés büntette miatt marasztalt vádlott a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpont értelmében [a változás 2020. november 5-től hatályos a 2020. évi CVIII. törvény 3. § (1) bekezdése által] már nem lenne feltételes szabadságra bocsátható, míg az elkövetéskori törvény a kedvezmény lehetőségét nem zárja ki.

[19] Az elsőfokú bíróság – büntethetőségi akadály hiányában – törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak. A vádlott a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és e törvényhely szerint minősülő alapeseti emberölés büntettét valósította meg.

[20] A vádlott aktuális tudattartalmára, ezáltal szándékára a 3/2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatása alapján elsősorban a feltárt alanyi és tárgyi tényezőkből

lehet következtetést vonni. Ennek eldöntése az irányadó tények tükrében jogkérdés (BH2020. 257.I).

[21] Az idős sértettnél jóval fiatalabb vádlott ugyan eszközt nem használt, de igen durván támadt méltányolható indok nélkül. Részben közepes erővel megütötte arc-orr táján a nála életkoránál fogva már gyengébb, 70 év feletti, nyugdíjaskorú sértettet, aki a földre került, és kiszolgáltatott, fekvő testhelyzetében két esetben nem csekély, hanem közepes erővel fejbe rúgta, miáltal a sértett olyan súlyos agysérülést szenvedett, amely később a kórházban halálához vezetett. A vádlott által kifejtett erőbehatások száma, jellege, a támadott testtájak, különösen a fekvő sértett fejbe rúgása a tárgyi oldalon azt támasztják alá, hogy a vádlott, ha nem is kívánta, de belenyugodott a bántalmazás idején a sértett halálának bekövetkezésébe, eziránt közömbös maradt, így a Btk. 7. § 2. fordulata szerint – amint az elsőfokú bíróság helyesen megállapította – az eshetőleges ölési szándéka fennállt. A vádlott tudata az elkövetés idején átfogta a törvényi tényállás értelmi és érzelmi oldalát is (BH2001. 255.II), magatartása következményeibe belenyugodva cselekedett. A jelentősebb erővel földön fekvő ember fejberúgását a természetes (laikus) szemlélet is ölési cselekménynek tekinti. Az elhatárolási kérdés eldöntésekor nem lehetett figyelmen kívül hagyni a vádlott cselekmény után tanúsított magatartását sem, miszerint a földre került vérző, súlyosan sérült férfit sorsára hagyta és a helyszínről gyalogosan eltávozott.

[22] A vádlotti bántalmazás, a létrejött agyi sérülések és a sértett halála között az okozati összefüggés fennáll (BJD 1105), azt sem természetes eredetű kórok, sem pedig diagnosztikai vagy kezelési orvosi hiba nem szakította meg, de még esetleges késedelmes orvosi ellátás sem szakítaná meg az okozati folyamatot (BH1993. 591, BH1985. 134). Ilyen tényekre viszont nem merültek fel adatok.

[23] A védő minősítést támadó indokaira az ítéltábla a következő választ adja. A jogkérdés helyes megítélésénél valóban az emberölés büntetettét kellett elhatárolni a halált okozó testi sértéstől, ezt a védő helyesen ismerte fel és az alanyi, valamint a tárgyi oldalra is kitért az érvelés során. A másodfokú bíróság azonban nem osztotta a védő jogi álláspontját, miszerint vegyes bűnösség valósult meg, azaz a testi épség megsértése kapcsán a szándék egyenes, míg az eredményre nézve csak a terhelti gondatlanság állapítható meg, így a cselekmény halált okozó testi sértésnek minősül. Elsősorban a tárgyi oldal, a törvényi tényállás értelmi elemei azok, melyek túlmutatnak a testi sértési szándékon, a vádlott felelősségét az élet elleni bűncselekményben alapozva meg, amint ezt az előbbieken a másodfokú bíróság részletezte a minősítés revíziója során. A védői fellebbezésre összegezve.

- A vádlott valóban nem használt eszközt, mely tipikus az ölésnél, azonban közepes erővel kétszer is fejbe rúgta a földre került passzív alanyt.

- Az erő kifejtések száma sem volt csekély, ahogy az erők intenzitása sem (7 rendbeli erőbehatás, köztük több közepes fokú).

- Ölési kijelentést a vádlott valóban nem tett, ez viszont nem hat érdemben az eshetőleges ölési szándék megállapítása ellen.

- Az ítéltábla a védő indokaival szemben nem csak a vádlott elkövetés utáni magatartása (a sértett magára hagyása segítségkérés nélkül, a ruházata eltüntetése) alapján vont következtetést az ölési szándékra, hanem elsősorban a támadott testtájak, a kifejtett erőhatások, különösen a kétszeri fejbe rúgás és az okozott igen súlyos, halálhoz vezető sérülések figyelembevételével is.
- A vádlott személyisége, annak zavara szintén nem cáfolhatja az ölési szándékot, sőt amellet szól, hiszen az indulatlansága nagyobb.
- Az életveszélyes eredményt érintő szándék kapcsán tett védői észrevételre megjegyzendő, hogy az szinte kivétel nélkül eshetőleges lehet, mert egyenes szándék már eshetőleges ölési szándéknak értékelendő.

A kifejtettek miatt a vádlott cselekményének megváltoztatására irányuló védelmi perorvoslat nem lehetett alapos.

[24] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket nagyrészt helyesen tárta fel azzal, hogy az eshetőleges szándék is enyhítő körülmény. Ugyanakkor a Kúria 56. BK véleményének iránymutatásán alapuló egységes gyakorlat szerint a beszámítási képességet egyáltalán nem érintő személyiségzavar nem enyhít, sőt az antiszociális, a társadalmi normákkal nyíltan szembe helyezkedő személyisége a terhelt fokozott társadalomra veszélyességét jelzi. További súlyosító körülmény a hasonló jellegű, erőszakos bűncselekmények elszaporodott volta a régióban és országos szinten is.

[25] A vádlottal szemben a büntetési tétel középértékétől a felső határhoz közelebb kiszabott 12 év szabadságvesztés és ahhoz igazodó tartamú közügyektől eltiltás a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetéskiszabási elvekkel összhangban álló, tettarányos szankció, mely kifejezi az egyéniesítést is. A többszörösen, részben garázda jellegű cselekmény miatt már elítélt, a bűncselekményt felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt, Miskolc megyei jogú város közterületén (a belvároshoz közelebb eső parkos terület) garázda módon, a szabadidejét töltő idős sértett ellen elkövető vádlottal szemben a törvény szigorát kell alkalmazni. A védelmi fellebbezés így a büntetés enyhítését célzóan sem lehetett eredményes.

[26] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra, az előzetes fogvatartás beszámítására, a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére, a bűnügyi költség viselésére és részben a bűnjelekre vonatkozó rendelkezései megfelelnek a törvénynek.

[1] Az értékkel nem bíró, senki által nem igényelt anyagmaradványok és biológiai minták lefoglalására már valóban nincs szükség, további szakértői vizsgálatok sem szükségesek a jogerősen befejezett ügyben, ezért a másodfokú bíróság az értéktelen minták megsemmisítését rendelte el a Be. 320. § (2) bekezdése alapján annak megjegyzésével, hogy a Be. nem ismeri a lefoglalás feloldásánál sem az iratok mellett kezelés, sem a tárgyleletbe helyezés elrendelésének intézményét. A Be. 320. § (5) bekezdése külön rendelkezik megsemmisítés esetére további bizonyítás érdekében a mintavételről, mely szintén a teljes

dolog bármilyen hatósági őrzése ellen szól. Ilyen bizonyítás szükségességére azonban nincs adat, ezért is volt indokolt a megsemmisítés külön mintavétel elrendelése nélkül.

A bíróság a tárgyi bizonyítékot hordozó CD felvétel iratok melletti kezelését rendelte el. Az adathordozó az irat része (mint például a vallomásokat rögzítő okiratok), erről külön nem kell rendelkezni, főként nem az elévülési időre utalni.

[27] A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a szükséges részben a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

[28] Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú elbírálásig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításra vonatkozó rendelkezés a Btk. 92. § (1), (2) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2022. október 25.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke-előadó, Dr. Bakó József sk. bíró, Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 17.B.28/2021/59. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.481/2022/8. számú ítéletében írt változtatással 2022. október 25. napján jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2022. október 25.

Dr. Háger Tamás sk.

a tanács elnöke